

Albert Llovera i l'aventura dakariana.

Albert Llovera va arribar a les jornades prèvies del Dakar 2014 sent un desconegut per a la majoria dels presents en el concorregut i atrafegat campament muntat per l'organització a la ciutat argentina de Rosario.

Deu dies després, el pilot que lluita els colors de Qatar en aquesta prova, havia deixat bocabadats a molts dels participants, que no van dubtar a confessar-li que en alguna ocasió havien intentat seguir-lo i no ho havien aconseguit, afegint que per a ells, era tota una referència pel seu esperit de lluita. L'Albert no va poder pujar al podi final de Valparaiso (Xile), però sí que va deixar, com sempre deixa, la seva empremta en la prova més mediàtica del calendari internacional.

Feia diverses temporades que estava decidit a tornar a les llargues etapes, amb dunes i una infinitat d'obstacles imprevistos en una prova que sempre ha estat en el seu calendari virtual. Va estar en el Dakar 2007 (encara a Àfrica) integrat en l'equip Izuzu, però la seva presència es va limitar a les tres primeres jornades i aquest fet li va deixar un regust amarg.

Des de llavors, va lluitar per rescabalar-se d'aquella experiència tan curta però no ho va aconseguir fins aquesta temporada, en el pretigiós Dakar sud-americà.

Com sempre, és un plaer parlar amb ell i vaig fer tot el possible per poder passar una estona amb ell i parlar-ne una mica. Albert, finalment t'has sortit amb la teva i cap al Dakar que t'has anat però, en quines condicions ?

-Crec que gràcies a Nasser Al-Attiyah, que va completar bona part del pressupost, les condicions van ser bones, malgrat la falta de temps material per dur a terme la preparació necessària.

Vaig entrar a formar part de l'estructura d'un equip molt experimentat, l'MD Ral-lis. Com a navegant en el buggy, m'acompanyava l'Arnaud Debron, un copilot amb diversos Dakars a l'esquena.

La part no tan positiva del projecte va ser la manca d'oportunitats per provar el cotxe i poder adaptar-me a les seves reaccions. No ho vam poder fer ni a França, en les instal·lacions de MD Ral-lis, ni després a Rosario, curiosament pel mateix motiu, les pluges torrencials que van caure en tots dos escenaris els dies previstos per fer el test.

A l'arribada a Buenos Aires, Llovera i el seu equip van anar a recollir el buggy i es van dirigir cap a Rosario per autopista.

En aquest desplaçament l'Albert va poder detectar el primer problema. Que va passar exactament i com es van desenvolupar les verificacions ?

- Doncs que la meua postura en el bucket no era massa còmoda al volant del buggy. Vaig arribar a Rosario amb l'esquena una mica tocada. L'hi vaig comentar al cap d'equip, Antoine Morel, i es va poder solucionar sense grans esforços. Un altra tema va ser el problema d'embragatge que va sorgir durant les verificacions. Els tècnics d'MD Ral-lis, in-situ i també des d'Itàlia, Tonino, l'enginyer de Guidosimplex, que està al càrrec dels meus comandaments, van treballar moltes hores però no van aconseguir trobar la solució. Al final vam haver d'entrar el cotxe al parc tancat amb el problema sense solucionar.

Vam participar a la cerimònia de sortida i la jornada següent, vam completar la primera etapa sense embragatge, utilitzant un sistema manual poc pràctic però que és l'habitual en casos d'extrema necessitat. En l'assistència, després de la primera etapa, va quedar el problema resolt.

Com et vas sentir en aquest inici del Dakar, i com resumiries la teua participació fins a la jornada de descans a Salta?

- En la primera etapa es va afegir al problema de l'embragatge, el dels frens. Va ser un handicap important per mantenir la concentració al cent per cent al volant del buggy. A més, va resultar molt més complex de solucionar. Sense dubte, en aquestes primeres etapes, sobretot les de final i la de l'inici a Chielecito, van ser molt complicades, potser les més dures del recorregut.

Si a tot això afegim que poc després de la sortida ens quedàvem amb un 20% d'efectivitat en els frens, doncs ja em diràs. Però et diré que malgrat tots els inconvenients que van anar sortint, em sentia molt còmode pilotant. Bon rofllo amb l'Arnaud, el meu copi, i amb la sensació de que podíem completar un bon Dakar.

A Salta, aprofitant les hores de relax et vas passar per l'Hospital de l'organització. Què et van dir els metges de l'A.S.O.?

-Cuidar el meu físic va ser sempre una prioritat en arribar al final de cada etapa, eren moltes hores assegut. Entre la forta calor, el fesh-fesh (pols fina com la farina) que entrava per tots costats i tantes hores assegut en aquestes condicions, volia evitar a tota costa fer-me cap ferida a les natges, perquè la recuperació podia ser molt complicada. A la jornada de descans em vaig passar per l'hospital, em vaig trobar una cara coneguda, el doctor Quim Terricabras de Tona, qui va presentar-me als metges que normalment estaven a l'hospital del bivac. Em van guarir i em van comentar que potser no resistiria fins a Valparaiso però que de moment, endavant sense problemes. Cal ressaltar que a partir d'aquell moment, em van fer les cures necessàries cada nit i alguns dies van ser ells els que van venir a la meua assistència per fer-me les cures pertinents.

Malauradament dos dies més tard vas haver de prendre la decisió més complicada de la prova, deixar el Dakar. Què vas sentir en aquells moments?

-Que vols que et digui! Sap greu abandonar quan estàs a tres etapes del final. És cert que quedava sobretot una etapa en la qual la gran dificultat eren les dunes de Copiapó, però en la situació en què ens trobàvem, crec que la decisió més intel·ligent era deixar-ho. Havíem passat una nit en les dunes i això vol dir que van començar l'etapa següent pràcticament sense descansar. A més, el buggy també estava bastant tocat, amb problemes de temperatura degut a que el radiador estava molt tocat i havia el risc de trencar-ho tot. Era forçar molt la situació per aconseguir l'objectiu que ens havíem marcat i vaig pensar que el risc era massa gran. A més, en aquelles alçades de la cursa el cansament acumulat ja era molt important.

Malgrat donar per acabada la competició en el Dakar, vas seguir al volant del buggy per carretera fins a Valparaiso. Com vas viure aquests dies en el bivac sense la pressió d'haver de sortir l'endemà?

-Vaig tenir l'ocasió de conèixer i parlar amb molts pilots, gent de premsa, organitzadors i persones que participen o segueixen de manera habitual aquesta carrera. Tots em van comentar un munt de detalls del Dakar per a mi desconeguts.

Podríem dir que vas estar preparant el terreny per l'any que ve?

-No hi ha dubte que m'agradaria tornar. Amb l'experiència d'aquest any podríem preparar molt millor la prova. Tot està en funció de poder completar el pressupost amb el temps suficient d'engegar el projecte sense les presses d'aquest any.

En qualsevol cas estic molt satisfet del que hem aconseguit en aquesta edició del Dakar. Tenim tot un any pel davant, de moment, deixa'm descansar, que tot just arribo.

En tot cas, com sempre fa vagi o vagi, l'empremta de l'Albert a quedat ben impresa i ni la calor ni el fesh fesh podrán borrar-la. L'any vinent ja es veurà.